

בש"פ 6836/20 - ש' כ' נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6836/20

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקשת:

ש' כ'

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו
בעמ"י 3482-10-20 שניתנה ביום 2.10.2020 על ידי
כבוד השופט צ' קאפח

בשם המבקשת:

עו"ד לירן בקרמן ועו"ד תמר בוקשפן

החלטה

1. לפני בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט צ' קאפח) שניתנה היום, 2.10.2020, בעמ"י 3482-10-20. בגדרי החלטה זו, קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום תל אביב-יפו, שאף היא ניתנה היום, 2.10.2020, ובה הורה בית משפט השלום (השופטת ל' רייך) על שחרור המבקשת לחלופת מעצר בתנאים מגבילים (מ"י 57149-09-20). בית המשפט המחוזי שינה את החלטתו של בית משפט השלום בקבעו כי המבקשת תישאר במעצרה עד יום 4.10.2020 לשם בירור התנאים של חלופת המעצר המוצעת.
2. מדובר במעצר ימים על רקע עבירות שלכאורה בוצעו על ידי המבקשת, ואשר כוללות תקיפת אמה. בעניינן של עבירות אלה הוגשה הצהרת תובע בה נאמר כי כתב האישום נגד המבקשת יוגש תוך 4 ימים וכי המדינה תבקש לעצור את המבקשת עד תום ההליכים. חומר הראיות שהונח בפני הערכאות קמא מצביע על מסוכנות המבקשת הקשורה לרקעה הפסיכיאטרי, שכלל אשפוזים.
3. בית משפט השלום דחה את בקשת המדינה לעכב את שחרור המבקשת לחלופת המעצר, וכפועל יוצא

מכך, הגישה המדינה ערר דחוף לבית המשפט המחוזי. ערר זה הוגש בעל-פה, שלא בהתאם לסעיף 56(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

4. במסגרת זו, המדינה הגישה לבית המשפט המחוזי את תיק החקירה ואת פרוטוקול הדיון בבית משפט השלום.

5. בית המשפט המחוזי סבר כי הפגם שנפל בהגשת הערר לא היה מהותי בשל דוחק השעה ובשל העובדה שהחלטת בית משפט השלום מנעה מהמדינה "היערכות כדבעי לקראת הגשת ערר". בית המשפט המחוזי החליט על כן לדון בערר לגופו ולבסוף קבע, כאמור, כי המבקשת תישאר במעצר מאחורי סורג ובריה עד יום 4.10.2020, שעה 12:00, לשם בירור הנתונים כאמור.

6. מכאן בקשת רשות הערר שלפניי, שעיקרה מפנה להפרת האמור בסעיף 56(א) לחוק המעצרים על ידי המדינה.

7. במסגרת הטיפול הדחוף בבקשה זו, הוריתי לפרקליטות המדינה להגיש את תגובתה לבקשה בתוך שעתיים, וכך נעשה. מתגובת הפרקליטות עולה, כי המדינה הגשימה את תכליתו של סעיף 56(א) לחוק המעצרים על ידי כך ששידעה את בא-כוח המבקשת על הגשת הערר ועל טעמיו. הפרקליטות טוענת אפוא שלבקשה דן אין על מה להישען בהיבט המהותי, להבדיל מההיבט הפורמלי, שכן לא נגרם למבקשת שום עיוות דין.

8. הדין עם המדינה.

9. ראשית, אציין כי בית משפט השלום סטה בהחלטתו מהנחיותיו של בית משפט זה אשר קובעת כי "בדרךכלל ראוי להורות על עיכוב ביצוע של החלטת שחרור לפרק זמן של 48 שעות, כפי שמאפשר החוק" (ראו: בש"פ 5030/18 מדינת ישראל נ' כהן (29.6.2018), והאסמכתאות הנזכרות שם). הנחייה זו כמובן יש להתאים לנסיבות המקרה ולדחיפותו, באופן שהמדינה תקבל פרק זמן סביר, ולו כמה שעות, להגשת עררה.

10. בנסיבות שנוצרו שלא באשמתה, טוב היתה עושה המדינה לו הגישה לבית המשפט המחוזי בקשה לערור קצרה, הכתובה על גבי נייר, כנדרש בסעיף 56(א) לחוק המעצרים. בקשה כאמור אפשר היה לכתוב בכתב-יד מפאת דוחק השעה (כפי שנעשה מפעם לפעם, מפאת לחצים כאלה או אחרים, הן על ידי המדינה והן על ידי באי-כוח הנאשמים).

11. לגוף העניין: מאחר שהמדינה הכתיבה את עררה לפרוטוקול בית המשפט והגישה את המסמכים הדרושים למעצר ימים, סבורני שצדק בית המשפט המחוזי בהחליטו לראות בפגם שנפל פגם פורמלי ותו לא.

12. ברי הוא גם, כי מפאת המסוכנות שלכאורה נשקפת מהמבקשת מן הדין לבדוק את היתכנותה של חלופת המעצר המוצעת בסד הזמנים הקצר שהוקצב לכך על ידי בית המשפט המחוזי.

13. בנסיבות אלו, חרף העובדה שהמדינה לא קיימה את חובתה הפורמלית להגיש בקשת ערר בכתב, אינני סבור שלמבקשת נגרם עיוות דין.

14. כמו כן אינני סבור שהבקשה אשר הונחה על שולחני מעלה לדיון שאלה משפטית עקרונית בעלת השלכות רחב, אשר מצדיקה מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי".

15. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ד בתשרי התשפ"א (2.10.2020).

ש ו פ ט
